

En dan komen er woorden, hard als steen:

*‘Je bent lelijk.
Mager.’*

Je bent dom!

Ik mag je niet.

Ga weg!’

Alice voelt pijn.

Geen pijn aan haar teen of aan haar hoofd.

Geen pijn aan haar oog of aan haar oor.

Maar toch pijn! Ergens vanbinnen.

Het is je-doet-me-verdriet-pijn.

Donker.

Plots slaat iemand een vleugel om Alice heen.
Dat kriebelt.

'Atsjoe!' doet Alice.

'Ook goededag,' zegt de vleugel lief.

'Ik ben Elisabeth. Zullen we samen spelen?'

Alice glimlacht.

De pijn zweeft weg als een veertje in de wind.

'Tok! Jij bent hem!' roept Elisabeth.

Plots kraait Haan zo luid hij kan.

'Elisabeth! Fij hoort bij ons!'

Elisabeth kijkt naar Haan en dan naar Alice.

En dan weer naar Haan en weer naar Alice.

Dan wandelt ze weg.

Ze kijkt niet meer om.

'Ga weg, Alice,' kraait Haan.

'Fij hoort hier niet.'

Haan lacht zuur.

Alice trilt.

De *je-doet-me-verdriet-pijn* is erger dan ooit.

